

Sygn. akt II KO 30/20

ZARZĄDZENIE

Dnia 9 lipca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Pietruszyński

Upoważniony Sędzia Sądu Najwyższego Marek Pietruszyński

w sprawie **R. B.**

skazanego z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.

w przedmiocie wniosku o wznowienie postępowania sądowego
na podstawie art. 120 § 2 k.p.k. w zw. z art. 541 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

odmówić przyjęcia wniosku.

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 28 maja 2020 r. R. B. zwrócił się do Sądu Najwyższego z wnioskiem o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 6 sierpnia 2018 r., sygn. akt II AKa (...) utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w W. z dnia 11 maja 2017 r., sygn. akt V K (...). Swój wniosek oparł m.in. o przepis art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k. podnosząc, iż w toku postępowania miało dojść do popełnienia przestępstwa poprzez sugerowania przez przesłuchującą prokurator odpowiedzi składanych przez pokrzywdzonego oraz brak reakcji na ten fakt przewodniczącego składu orzekającego w Sądzie I instancji, jak również bezprawnego odrzucenia opinii lekarzy psychiatrów dotyczącej pokrzywdzonego.

W kolejnym piśmie z dnia 28 maja 2020 r. skazany zwrócił się o wyznaczenie obrońcy z urzędu.

Zarządzeniem z dnia 10 czerwca 2020 r. na podstawie art. 541 § 1 k.p.k. wezwano wnioskodawcę do nadesłania, w terminie 7 dni od daty doręczenia wezwania, prawomocnego wyroku skazującego stwierdzającego popełnienie przestępstwa, o którym mowa we wniosku, albo wskazanie, że orzeczenie takie nie może zapaść z powodu przyczyn wymienionych w art. 17 § 1 pkt 3-11 lub w art. 22 k.p.k.

W odpowiedzi, pismem z dnia 18 czerwca 2020 r., skazany R. B. podniósł jedynie, że procedując w jego sprawie dopuszczono się przestępstwa polegającego na tym, że bezprawnie, sprzecznie z art. 193 § 2 i art. 194 k.p.k. nie wzięto pod uwagę wniosków korzystnej dla niego opinii biegłego niszcząc tym samym dowody jego niewinności. Sędzia orzekający w jego sprawie orzekł stronnictwo, wybiórczo dając wiarę części zeznań świadka, a częściowo uznając je za niewiarygodne. Za popełnieniem przestępstwa przemawia, zdaniem wnioskodawcy, także fakt, iż jego proces nie był nagrywany, co miało na celu ukrycie przestępstw popełnianych podczas przesłuchania. Zeznania pokrzywdzonego relacjonującego na jego niekorzyść nie powinny zostać wzięte pod uwagę, albowiem ten jest chory psychicznie i był leczony w warunkach izolacji. Protokołowano tylko okoliczności, które nie obciążały oskarżonego bezpośrednio, lecz pośrednio. Ponadto skazany R.B. przedstawił własną interpretację wyników postępowania dowodowego i w konkluzji zwrócił się „o danie mu szansy na uczciwy proces”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Brak formalny osobistego wniosku o wznowienie nie został uzupełniony w wyznaczonym terminie, przeto należało odmówić jego przyjęcia.

Zgodnie z art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k. postępowanie sądowe zakończone prawomocnym orzeczeniem wznowia się, jeżeli w związku z postępowaniem dopuszczono się przestępstwa, a istnieje uzasadniona postawa do przyjęcia, że mogło to mieć wpływ na treść orzeczenia.

W myśl art. 541 § 1 k.p.k. czyn taki musi być ustalony prawomocnym wyrokiem skazującym, chyba że orzeczenie takie nie może zapaść z powodu przyczyn wymienionych w art. 17 § 1 pkt 3-11 k.p.k. lub w art. 22 k.p.k.

Wniosek o wznowienie postępowania oparty na podstawie z art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k. spełnia wymogi formalne wskazane w art. 541 § 2 k.p.k., tylko wówczas,

gdy wskazuje na prawomocny wyrok skazujący za popełnienie przestępstwa w związku z postępowaniem objętym wznowieniem postępowania albo jeżeli w swojej treści wskazuje na orzeczenie zapadłe w postępowaniu karnym, stwierdzające niemożność wydania wyroku skazującego z powodu przyczyn wymienionych w art. 17 § 1 pkt 3-11 k.p.k. lub w art. 22 k.p.k.

Skazany jednoznacznie domaga się wznowienia postępowania sądowego z uwagi na rzekome przestępstwa, których miano dopuścić się podczas rozpoznawania jego sprawy. Wnioskodawca ograniczył się jednak w tym zakresie wyłącznie do przedstawienia własnej interpretacji niekorzystnych dla niego wyników postępowania dowodowego skutkujących poczynieniem ustaleń w przedmiocie jego sprawstwa i zawinienia. Natomiast nie dołączył do wniosku prawomocnego wyroku skazującego za popełnienie przestępstwa w związku z postępowaniem objętym wznowieniem; nie wskazał również na orzeczenie stwierdzające przeszkodę w wydaniu wyroku skazującego z przyczyn wymienionych w art. 17 § 1 pkt 3-11 lub w art. 22 k.p.k.

Pomimo wezwania do uzupełnienia wyżej opisanego braku formalnego, skazany nie uczynił zadość temu obowiązкови, ograniczając się do skierowania kolejnego pisma, z dnia 18 czerwca 2020 r., w którym ograniczył się do uszczegółowienia podnoszonych wcześniej wątpliwości oraz wyrażenia kolejnych własnych przypuszczeń odnośnie do popełnienia przestępstwa w związku z postępowaniem prowadzonym wcześniej w jego sprawie.

W takim kształcie wniosek o wznowienie postępowania nie spełnia kryteriów formalnych określonych w art. 541 § 1 i 2 k.p.k.

Z tych względów zarządono jak w zarządzeniu.